

Sygn. akt I C 850/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 6 grudnia 2016 r.

Sąd Rejonowy w Gliwicach Wydział I Cywilny w składzie:

Przewodniczący: SSR Łukasz Zamojski

Protokolant: Anna Klois

po rozpoznaniu w dniu 6 grudnia 2016 roku w Gliwicach

na rozprawie sprawy z powództwa (...)Funduszu Inwestycyjnego (...)z siedzibą w G.

przeciwko **B. G.**

o zapłatę

1. zasądza od pozwanej na rzecz powoda kwotę 17.527,19 zł (siedemnaście tysięcy pięćset dwadzieścia siedem złotych 19/100) wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie liczonymi od dnia 21 listopada 2012 roku do dnia zapłaty;
2. odstępuje od obciążenia pozwanej kosztami postępowania.

SSR Łukasz Zamojski

Sygn. akt I C 850/16

UZASADNIENIE

Pozwem, wniesionym w dniu 3 sierpnia 2015 roku do Sądu Rejonowego Lublin

- Zachód w L., (...)Fundusz Inwestycyjny (...)w G., zastępowany przez profesjonalnego pełnomocnika, domagał się zasądzenia od pozwanej B. G. kwoty 17.527,19 zł wraz z odsetkami ustawowymi liczonymi za okres od dnia 21 listopada 2012 roku do dnia zapłaty oraz kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego, według norm przepisanych.

Uzasadniając swoje żądanie powód wskazał, że dochodzona pozwem wierzytelność wynika z okoliczności zawarcia przez pozwaną z (...) Bank (...) Spółką Akcyjną umowy kredytu, na podstawie której bank udzielił pozwanej kredytu w kwocie 18.834,55 zł. Na mocy umowy strony ustaliły terminy i zasady zwrotu udzielonego kredytu, a także określiły sytuacje, w których kredytodawca mógł umowę wypowiedzieć. Z uwagi na okoliczność, iż pozwana zaprzestała spłaty rat udzielonego jej kredytu, pismem z dnia

27 września 2012 roku bank wypowiedział zawartą z pozwaną umowę, stawiając wszystkie należności z niej wynikające z dniem 20 listopada 2012 roku w stan wymagalności. Następnie bank zbył przysługującą mu wobec pozwanej wierzytelność na rzecz powoda, o czym pozwana została poinformowana i która mimo wezwania nie dokonała dobrowolnej spłaty obciążającego jej zadłużenia. Powód wyjaśnił, że na kwotę dochodzoną pozwem składa się kwota niespłaconego dotąd kapitału.

W dniu 4 sierpnia 2015 roku Referendarz sądowy w Sądzie Rejonowym Lublin

- Zachód w L. wydał nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym, orzekając zgodnie z żądaniem pozwu.

W ustawowym terminie pozwana B. G. wniosła sprzeciw od wydanego w sprawie nakazu zapłaty, domagając się uchylenia nakazu, rozłożenia dochodzonej w niniejszym postępowaniu należności na raty oraz zwolnienia jej od kosztów sądowych.

Pozwana przyznała, że zawarła z poprzednikiem prawnym powoda umowę, na podstawie której przekazano jej do dyspozycji określone środki pieniężne. Należność wynikająca z tej umowy w pierwszym okresie jej obowiązywania była spłacana terminowo, jednak późniejsza sytuacja finansowa i zdrowotna pozwanej uniemożliwiła jej spłatę kredytu.

Postanowieniem z dnia 8 września 2015 roku Referendarz Sądowy w Sądzie Rejonowym Lublin – Zachód w L., w związku ze skutecznym złożeniem sprzeciwu od nakazu zapłaty i utratą w całości jego mocy, przekazał sprawę do rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Gliwicach.

W piśmie procesowym z dnia 30 czerwca 2016 roku, uzupełnionym na mocy pisma z dnia 21 listopada 2016 roku powód, podtrzymując dotychczas wyrażone stanowisko w sprawie wskazał, że wbrew wnioskowi pozwanej, dochodzone przez niego należności winny zostać zasądzone w całości (bez rozłożenia jej na raty), albowiem pozwana nie wykazała istnienia wyjątkowej sytuacji pozwalającej na zastosowanie dyspozycji przepisu art. 320 k.p.c. Nadto podniósł, że pozwana uznała swoje roszczenie.

Sąd ustalił, co następuje:

W dniu 15 kwietnia 2011 roku B. G. zawarła z (...) Bank (...) Spółką Akcyjną w W. umowę o kredyt restrukturyzacyjny na kwotę 18.834,55 zł. Na mocy umowy B. G. zobowiązała się do spłaty udzielonego jej kredytu w miesięcznych ratach kapitałowo – odsetkowych. W treści umowy zastrzeżono dla kredytodawcy prawo wypowiedzenia umowy kredytu na wypadek zalegania przez B. G. z płatnością co najmniej dwóch pełnych rat kredytu.

/okoliczności bezsporne, a nadto dowód: umowa o kredyt restrukturyzacyjny (k. 25 – 26), wniosek o zmianę warunków kredytu (k. 27 – 33)/

W początkowym okresie obowiązywania umowy B. G. dokonywała spłat rat udzielonego jej kredytu, jednak w późniejszym czasie w ogóle zaniechała spłaty z uwagi na swoją ówczesną sytuację finansową i zdrowotną.

/okoliczności bezsporne/

Wobec powstania zaległości w płatności wymagalnych rat kredytu, w dniu 1 maja 2014 roku (...) Bank (...) Spółka Akcyjna w W. wystawiła bankowy tytuł egzekucyjny opiewający na kwotę 17.527,19 zł tytułem kapitału oraz 5.230 zł tytułem naliczonych odsetek umownych. Tytuł ten, mocą postanowienia Referendarza Sądowego w Sądzie Rejonowym w Gliwicach z dnia 2 lipca 2014 roku, został zaopatrzony w klauzulę wykonalności.

/okoliczności bezsporne, a nadto dowody: bankowy tytuł egzekucyjny (k. 21), postanowienie o nadaniu klauzuli wykonalności na BTE (k. 23 – 24)/

W dniu 6 sierpnia 2014 roku (...) Bank (...) Spółka Akcyjna w W. zawarła z E. 1 Funduszem Inwestycyjnym Zamkniętym Niestandaryzowanym Funduszem Sekurytyzacyjnym w G. umowę przelewu wierzytelności, której przedmiotem była między innymi wierzytelność przysługująca bankowi wobec B. G..

O dokonanej cesji B. G. została poinformowana zarówno na mocy pisma banku z dnia 6 sierpnia 2014 roku, jak i na mocy pisma nabywcy wierzytelności z dnia 25 sierpnia 2014 roku, w którym jednocześnie została wezwana do dobrowolnej zapłaty należności wynikającej z niespłaconego kredytu.

/okoliczności bezsporne, a nadto dowody: wezwanie do zapłaty (k. 34), zawiadomienie o cesji (k. 35), umowa cesji wierzytelności wraz z częściowym wykazem wierzytelności (k. 36 – 60)/

Powyższy stan faktyczny został w całości ustalony jako bezsporny, który nadto znajdował pełne potwierdzenie w treści dokumentów składających się na materiał dowodowy sprawy. Dokumenty te, także wobec niekwestionowania ich wartości dowodowej przez żadną ze stron, Sąd w całości ocenił jako wiarygodne.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo zasługiwało na uwzględnienie w całości.

Pozwana nie kwestionowała legitymacji czynnej powódki, ani zasady czy wysokości dochodzonego przez nią żądania poprzestając na przyznaniu, że nie spłaciła obciążającego ją zadłużenia wynikającego z zawartej z poprzednikiem prawnym powoda umowy kredytu.

Jedynie celem usystematyzowania należy wskazać zatem, że legitymacja czynna powódki wynikała z zawartej w dniu 6 sierpnia 2014 roku umowy przelewu wierzytelności z (...) Bank (...) Spółką Akcyjną w W.. Wobec zawarcia umowy przelewu wierzytelności, wedle treści przepisu art. 509 § 2 k.c., wraz z wierzytelnością na powoda przeszły wszelkie związane z nią prawa.

W niniejszej sprawie podstawę rozstrzygnięcia stanowiły przepisy art. 69 i n. ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 roku - Prawo bankowe, a także przepisy ustawy o kredycie konsumenckim z dnia 20 lipca 2001 roku. Zgodnie z treścią przepisu art. 2 ust. 1 tej ostatniej ustawy, przez umowę o kredyt konsumencki rozumie się umowę, na mocy której przedsiębiorca w zakresie swojej działalności, zwany dalej "kredytodawcą", udziela lub daje przyrzeczenie udzielenia konsumentowi kredytu w jakiegokolwiek postaci. Natomiast na podstawie art. 2 ust. 2 pkt 2 tej samej ustawy, za umowę o kredyt konsumencki uważa się w szczególności umowę kredytu w rozumieniu przepisów prawa bankowego. Z kolei z mocy przepisu art. 2 ust. 4 ustawy, konsumentem jest osoba fizyczna, która zawiera umowę z przedsiębiorcą w celu bezpośrednio niezwiązanym z działalnością gospodarczą.

Biorąc pod uwagę wszystkie powyższe normy należało uznać, iż w niniejszej sprawie niewątpliwie znajdowały one pełne zastosowanie, a to wobec udzielenia kredytu przez bank pozwaną, będącą osobą fizyczną zaciągającą zobowiązanie w celu bezpośrednio niezwiązanym z działalnością gospodarczą.

Przeprowadzone postępowanie dowodowe jednoznacznie wskazywało, iż pozwana zawarła z poprzednikiem prawnym powoda umowę kredytu. Pozwana nie uregulowała zobowiązania wynikającego z zawartej umowy, wobec czego wierzytelność z niej wynikająca została postawiona w stan natychmiastowej wymagalności wobec wypowiedzenia umowy przez poprzednika prawnego powoda. Z umowy tej pozostał dotychczas niespłacony kapitał w kwocie 17.527,19 zł.

Jak wskazano na wstępie, wszystkich powyższych okoliczności faktycznych pozwana na żadnym etapie postępowania nie kwestionowała – nie zaprzeczyła istnieniu wierzytelności oraz jej wysokości. Jedynie w sprzecznie od wydanego w sprawie nakazu zapłaty podniosła, że brak spłaty był związany z jej trudną sytuacją materialną i zdrowotną. W tych warunkach Sąd przyjął, że wszystkie okoliczności składające się na stan faktyczny sprawy nie były sporne i zostały przez pozwaną przyznane (art. 230 k.p.c.).

Z uwagi na fakt, że pozwana nie wywiązała się z zaciągniętego zobowiązania, a cesja wierzytelności została przez powoda wykazana, Sąd zasądził od pozwanej na rzecz powoda całą dochodzoną przez niego kwotę, tj. 17.527,19 zł. Przy tym, Sąd nie znalazł podstaw do zastosowania dyspozycji przepisu art. 320 k.p.c. i rozłożenia zasądzonej od pozwanej należności na raty, gdyż pozwana w żaden sposób nie wykazała, by istniały jakiegokolwiek uzasadnione przesłanki dla uznania, że wykonanie przez nią wyroku w całości byłoby dla niej zobowiązaniem niemożliwym do spełnienia. Pozwana miała bowiem świadomość, że jej zobowiązanie, wobec zaniechania spłaty rat kredytu, prędzej czy później będzie musiało zostać zrealizowane.

O odsetkach ustawowych za opóźnienie Sąd orzekł na podstawie art. 481 § 1 – 2 k.c., co do daty wymagalności roszczenia przyjmując niekwestionowane żądanie pozwu.

Podstawę orzeczenia o kosztach procesu stanowił przepis art. 102 k.p.c. Zdaniem Sądu opisana przez pozwaną w jej sprzecznie trudna sytuacja majątkowa, choć opierała się tylko na twierdzeniach pozwanej, ale która przecież legła u

podstaw restrukturyzacji kredytu pierwotnie zaciągniętego u poprzednika prawnego powoda uzasadniała przyjęcie, że nałożenie na pozwaną obowiązku poniesienia wysokich kosztów procesu – w łącznej kwocie 2.620 zł – obok wysokiego zobowiązania do zapłaty należności głównej i odsetkowej, będzie dla niej wyjątkowo uciążliwe. Sąd miał także na uwadze nakład pracy pełnomocnika zastępującego powoda, który w tej sprawie ograniczył się do sporządzenia pozwu oraz jednego merytorycznie przydatnego pisma procesowego. Zdaniem Sądu, obciążenie pozwanej kosztami zastępstwa procesowego strony powodowej w wysokości nieadekwatnej do wkładu pracy pełnomocnika, stałoby w sprzeczności nie tylko z zasadą słuszności, ale i zasadą ustalania tych kosztów, wynikającą z treści przepisu § 2 ust. 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu.

SSR Łukasz Zamojski